

แห่งพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘ และตามมาตรา ๑๖๒๙ และมาตรา ๑๖๓๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นคำร้องขอรับมรดก ในที่ดินดังกล่าวต่อสำนักงานการปฏิรูปที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี แต่ได้รับการปฏิเสธ ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นฟ้องผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี ในฐานะประธานคณะกรรมการปฏิรูปที่ดิน จังหวัดอุบลราชธานี จำเลยที่ ๑ สำนักงานการปฏิรูปที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี จำเลยที่ ๒ และนางนวน ราชอินทร์ จำเลยที่ ๓ ต่อศาลจังหวัดอุบลราชธานี ในข้อหาฐานความผิด ขอรับมรดกในฐานะทายาทโดยธรรมตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดิน เพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘ จำเลยที่ ๑ (ผู้ถูกฟ้องคดี) ให้การต่อศาลโดยอ้างระเบียบ คณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ในการโอน และการตกทอดทางมรดก สิทธิการเช่าหรือเช่าซื้อที่ดินในการปฏิรูปที่ดิน เพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๑ ว่า เมื่อเกษตรกรถึงแก่กรรมให้สิทธิการเช่า หรือเช่าซื้อตกทอดแก่คู่สมรสเป็นอันดับแรก ศาลจังหวัดอุบลราชธานีมีคำพิพากษายกฟ้อง เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๓ และศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ได้พิพากษายืนตามคำพิพากษา ของศาลชั้นต้นเมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๓ ผู้ฟ้องคดียื่นฎีกา ในระหว่างการพิจารณา คดีของศาลฎีกา ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องตามหนังสือลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๔ ขอให้ศาลฎีกา ส่งสำนวนคดีไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดว่า กฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับดังกล่าว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖ มาตรา ๓๕ วรรคสอง และ มาตรา ๔๘ หรือไม่ แต่ศาลฎีกามีคำสั่งยกคำร้องเมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๔๔ และมีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ ภาค ๓ เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๕ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนและเสียหายไม่ได้รับมรดกในที่ดินดังกล่าว ผู้ฟ้องคดี เห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างระเบียบคณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ว่าด้วย หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการโอน และตกทอดทางมรดก สิทธิการเช่าหรือเช่าซื้อที่ดิน ในการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อปฏิเสธการแบ่งมรดก ตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘ เป็นการตัดสิทธิในการ รับมรดกชั้นบุตร และระเบียบดังกล่าวเป็นระเบียบที่ใช้ได้กับสาธารณชนที่จะได้รับสิทธิ ในที่ดิน ส.ป.ก. ๔-๐๑ ก. จึงถือได้ว่ามีผลกระทบโดยตรงต่อประโยชน์สาธารณะ รวมทั้ง ผู้ฟ้องคดีด้วย ผู้ฟ้องคดีจึงไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลยุติธรรมทั้งสามศาล เพราะหลักฐานเอกสารปรากฏอย่างชัดเจนว่า บิดาของผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ผู้เช่าที่ดิน

ส.ป.ก. ๔-๐๑ ก. แต่เป็นผู้ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ที่ดินแปลงดังกล่าว ซึ่งตามพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๓๐ บัญญัติว่า บรรดาที่ดินหรืออสังหาริมทรัพย์ที่ ส.ป.ก. ได้มา ให้ ส.ป.ก. มีอำนาจจัดให้เกษตรกร หรือสถาบันเกษตรกรได้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด ทั้งนี้ ตามขนาดการถือครองในที่ดินดังกล่าวต่อไปนี้ (๑) จำนวนที่ดินไม่เกินห้าสิบไร่ สำหรับเกษตรกรและบุคคลในครอบครัวเดียวกัน ซึ่งประกอบเกษตรกรรมอย่างอื่น นอกจากเกษตรกรรมเลี้ยงสัตว์ใหญ่ตาม (๒) ฯลฯ และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน กำหนดให้บุคคลในครอบครัวเดียวกัน หมายความว่า คู่สมรสและผู้สืบสันดาน ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ เมื่อพิจารณาตามสำเนาทะเบียนบ้านแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิ ที่จะได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทของบิดาได้ ปราบกฏตามเอกสารบัญชี แสดงรายละเอียดการตกทอดทางมรดกสิทธิการเข้าทำประโยชน์เขตปฏิรูปที่ดิน ซึ่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินจังหวัดอุบลราชธานีพิจารณาแล้วเห็นว่า ถึงแม้ว่าผู้ฟ้องคดี จะได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ในที่ดิน ส.ป.ก. ๔-๐๑ ก. จำนวน ๒๐ ไร่ ๒ งาน ๘๔ ตารางวา เมื่อรวมเนื้อที่ที่ผู้ฟ้องคดีได้รับกับที่ดินพิพาทอีกจำนวน ๖ ไร่เศษ ก็ไม่เกิน ๕๐ ไร่ ตามที่กฎหมายกำหนดและตามระเบียบดังกล่าว ข้อ ๖ (๑) ซึ่งศาลฎีกา ได้นำข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๔ มาวินิจฉัย ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย เพราะข้อความในมาตรา ๔ ให้คำจำกัดความ คำว่า การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม หมายความว่า ฯลฯ เพื่อจัดให้แก่เกษตรกรผู้ไม่มีที่ดิน ของตนเองหรือเกษตรกรที่มีที่ดินเล็กน้อยไม่เพียงพอแก่การครองชีพ ฯลฯ หมายถึง เกษตรกรนั้นเป็นผู้ไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง คือ ไม่มีโฉนดที่ดินเป็นของตนเอง ซึ่งผู้ฟ้องคดี ก็ไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง เพราะที่ดิน ส.ป.ก. ๔-๐๑ ก. ที่สำนักงานการปฏิรูปที่ดิน จังหวัดอุบลราชธานีอนุญาตให้แก่ผู้ฟ้องคดีเข้าทำประโยชน์ จำนวน ๒๐ ไร่ ๒ งาน ๘๔ ตารางวา นั้น ที่ดินแปลงดังกล่าวเป็นที่ดินของสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ไม่ใช่เป็นที่ดินของผู้ฟ้องคดี ซึ่งในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว คือ หลักทั่วไป เกี่ยวกับคำจำกัดความที่จะนำไปใช้ในมาตราอื่น ๆ ในพระราชบัญญัติและระเบียบดังกล่าว ข้างต้น ข้อ ๖ (๑) และข้อ ๑๑ จะนำมาบังคับใช้หรือนำมาปฏิเสธการรับมรดก ตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๑๖๓๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมาตรา ๖ และมาตรา ๔๘

ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง แสดงว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิตามกฎหมายที่จะขอรับมรดกในที่ดินพิพาทได้ ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้อง ศาลปกครอง

ขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่ง ดังนี้

๑. ระเบียบคณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการโอนและการตกทอดทางมรดก สิทธิการเช่าหรือเช่าซื้อที่ดิน ในการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๓๕ หมวด ๒ การตกทอดทางมรดกของสิทธิ การเช่าหรือเช่าซื้อ ข้อ ๑๑ เมื่อเกษตรกรรมถึงแก่กรรมให้สิทธิการเช่าหรือเช่าซื้อตกทอด แก่คู่สมรสเป็นอันดับแรก จะนำมาบังคับตามพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตร กรรม พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๓๙ ไม่ได้ จะมีได้เฉพาะกฎกระทรวงเท่านั้นที่จะนำมาบังคับใช้ ในมาตรา ๓๙ ในกฎหมายดังกล่าวนี้

๒. ให้เพิกถอนระเบียบดังกล่าวตามคำขอท้ายฟ้องข้อ ๑ ทั้งนี้

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการแบ่งที่ดิน ส.ป.ก. ๔-๐๑ ก. ที่ดินเลขที่ ๖๒๒๖ เล่ม ๖๓ หน้า ๒๖ อำเภอเดชอุดม จังหวัดอุบลราชธานี ตำแหน่งที่ดิน แปลงที่ ๑๑ ระบาย ส.ป.ก. ที่/กลุ่มที่ ๒๙๗๙ จำนวนเนื้อที่ ๑๓ ไร่ ๒ งาน ๔๙ ตารางวา ให้แก่ผู้ฟ้องคดี จำนวน ๖ ไร่ ๑ งาน ๒๔.๕ ตารางวา ตามพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๓๙ และตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖๒๙ และมาตรา ๑๖๓๕

๔. ก่อนศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีขออ้างกฎหมายรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ ขอให้ศาลมีคำสั่ง ส่งระเบียบตามคำขอท้ายฟ้องข้อ ๑ ไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดว่า “ในระเบียบข้อ ๑๑ (เอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ๔) นำมาบังคับใช้ในมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖ และมาตรา ๔๘ หรือไม่” เมื่อศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดประการใดแล้ว ขอให้ศาลดำเนินกระบวนการ พิพิจารณาและมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งตามรูปคดี

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คำขอท้ายฟ้องในข้อ ๓ และข้อ ๔ นั้น ผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์จะได้แย่งคัดค้านผลคำพิพากษาของศาลยุติธรรม ซึ่งมีมูลคดี เดียวกันกับที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้และได้รับการวินิจฉัยถึงที่สุดแล้ว เมื่อศาลฎีกา

/มีคำพิพากษา...

มีคำพิพากษาแล้ว จึงมีผลผูกพันคู่ความในกระบวนการพิจารณาของศาลยุติธรรมตั้งแต่วันที่
 ได้มีคำพิพากษาตามมาตรา ๑๔๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ผู้ฟ้องคดี
 จึงไม่อาจนำประเด็นที่มีเหตุอย่างเดียวกันมาฟ้องศาลปกครองอีก ตามความในข้อ ๙๗
 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง
 พ.ศ. ๒๕๔๓ นอกจากนี้ การวินิจฉัยคดีของผู้พิพากษาศาลฎีกาเป็นการกระทำเกี่ยวกับการ
 การพิจารณาพิพากษาคดี ไม่มีลักษณะเป็นกฎหรือคำสั่งอันเกิดจากการใช้อำนาจทางปกครอง
 จึงมิใช่เป็นการกระทำทางปกครอง คำขอท้ายฟ้องข้อ ๓ และข้อ ๔ ไม่อยู่ในอำนาจของ
 ศาลปกครองที่จะรับไว้พิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งได้ สำหรับคำขอท้ายฟ้องตามข้อ ๑
 และข้อ ๒ นั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีมิใช่เป็นผู้มีคุณสมบัติที่จะได้รับโอนที่พิพาทตามระเบียบ
 คณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการโอน
 และการตกทอดทางมรดก สิทธิการเช่าหรือเช่าซื้อที่ดินในการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม
 พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่เป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อน
 หรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำ
 ของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่เป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดี
 ต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง
 และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้อง
 ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่สั่งไม่รับคำฟ้อง
 ไว้พิจารณา และขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณา

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำฟ้องปรากฏว่า
 ผู้ฟ้องคดีเป็นบุตรของนายพุ่ม และนางชาย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๓ นางชายถึงแก่กรรม ต่อมา
 เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ นายพุ่มได้สมรสใหม่กับนางนวน และเมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๓๗
 นายพุ่มได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ในเขตปฏิรูปที่ดิน ส.ป.ก. ๔-๐๑ ก. ปรากฏ
 ตามสารบัญญัติที่ดินในเขตปฏิรูปที่ดิน เลขที่ ๖๒๒๖ เล่ม ๖๓ หน้า ๒๖ อำเภอเดช
 อุดม จังหวัดอุบลราชธานี ตำแหน่งที่ดิน แปลงที่ ๑๑ ไร่ ๑๑ งาน ส.ป.ก. ที่/กลุ่มที่ ๒๙๗๙
 จำนวนเนื้อที่ ๑๓ ไร่ ๒ งาน ๔๙ ตารางวา และต่อมา เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐
 นายพุ่มถึงแก่กรรม ผู้ฟ้องคดีในฐานะทายาทโดยธรรมได้ยื่นหนังสือขอรับมรดกในที่ดิน

พิพาทต่อสำนักงานการปฏิรูปที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี แต่สำนักงานการปฏิรูปที่ดินจังหวัดอุบลราชธานีปฏิเสธการขอรับมรดกในที่ดินพิพาทดังกล่าว โดยอ้างระเบียบคณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการโอนและการตกทอดทางมรดก สิทธิการเช่าหรือเช่าซื้อที่ดินในการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘ ข้อ ๑๑ ว่า เมื่อเกษตรกรถึงแก่กรรมให้สิทธิการเช่าหรือเช่าซื้อตกทอดแก่คู่สมรสเป็นอันดับแรก จึงอนุญาตให้นางนวนได้รับมรดกที่ดินพิพาทไป ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่เป็นธรรม จึงยื่นฟ้องต่อศาลจังหวัดอุบลราชธานี โดยฟ้องผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานีในฐานะประธานคณะกรรมการปฏิรูปที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี เป็นจำเลยที่ ๑ สำนักงานการปฏิรูปที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี เป็นจำเลยที่ ๒ และนางนวน ราชอินทร์ เป็นจำเลยที่ ๓ จนกระทั่งศาลฎีกามีคำพิพากษายืนตามศาลอุทธรณ์ภาค ๓ โดยศาลฎีกาเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติที่จะได้รับโอนที่ดินพิพาท แม้ทางมรดกตกทอดของบิดาของผู้ฟ้องคดี การที่จำเลยที่ ๑ (ผู้ถูกฟ้องคดี) และจำเลยที่ ๒ ไม่ออกคำสั่งให้โจทก์ (ผู้ฟ้องคดี) รับมรดกตกทอดสิทธิการเช่าในที่ดินพิพาท โดยอ้างว่าขัดกับกฎหมายและระเบียบเกี่ยวกับการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ตามพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘ นั้น ชอบแล้ว โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องคดี และไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยว่าโจทก์มีสิทธิจะได้รับมรดกที่ดินพิพาทหรือไม่ เพราะถึงแม้ได้รับมาก็ไม่มีสิทธิรับโอนอยู่แล้ว ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษายกฟ้องโจทก์นั้น ศาลฎีกาเห็นด้วยในผล ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืนต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้นำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองอีกศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่าเมื่อศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาดังที่กล่าวมาแล้ว คำพิพากษาดังกล่าวจึงมีผลผูกพันคู่ความในกระบวนการพิจารณาของศาลที่มีคำพิพากษานั้นนับตั้งแต่วันที่ ได้มีคำพิพากษาดังตามมาตรา ๑๔๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ฉะนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นโจทก์ฟ้องในคดีที่ศาลฎีกาได้พิพากษาแล้ว ผลของคำพิพากษาดังกล่าวย่อมผูกพันผู้ฟ้องคดีด้วย ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้มีสิทธิจะรับโอนสิทธิในที่ดินพิพาทในเขตปฏิรูปที่ดินตามกฎหมาย จึงไม่อยู่ในฐานะเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่เป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดี

/ต่อศาลปกครอง...

ต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง
และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้อง
ไว้พิจารณา ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยในผล

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายปรีชา พานิชวงศ์
รองประธานศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายจรูญ หัตถกรรม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายดำริ วัฒนสิงหะ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลเอก นิยม ศันสนาคม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายหัสวุฒิ วิฑิตวิริยกุล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

/มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

วันที่อ่าน ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

ปาริชาต : ผู้พิมพ์

นิพนธ์ : ผู้ตรวจ

